

[Gustav Pedersen.]

Raastofforsyningerne er kommet igen. Under et andet Lovforslag i Dag har man endnu talt om Brændselvanskeligheder. Jeg tror, at hvis den højtærede Socialministers Kollega den højtærede Handelsminister var til Stede, vilde han i hvert Fald erkende, at der er adskillige Steder, hvor baade Raastofspørgsmaalet og Brændselsspørgsmaalet i høj Grad er et Problem lang Tid fremefter. Og det er jo ikke mindst i denne Type Virksomheder, Spørgsmaalet om Arbejdsfordeling er aktuelt; der hvor de har Teknikken, har Maskinerne, har Arbejdskraften, har Produktionsmulighederne og Salgsmulighederne og derfor ogsaa har Grund til at søge at bevare Arbejdskraften, saa at de ikke skal staa med daarligere Produktionsvilkaar, den Dag Raastofferne kommer.

Den højtærede Arbejds- og Socialminister har anført en hel Del Klager over manglende Mulighed for at faa Arbejdskraft. Hvis nu den højtærede Minister skulde være helt konsekvent, maatte han i hvert Fald sige, at saa kan der heller ikke udbetales Arbejdsløshedsunderstøttelse. For hvis det, at der mangler Arbejdskraft et eller andet Sted, betyder, at der ikke er nogen, der vil træde ind i dette Arbejde, ja, saa er det jo saa haard en Anklage, som der aldrig før er fremsat over for de arbejdsløse. Men vi maa ikke glemme, at det er ikke altid saadan, at en Mand, der er arbejdsløs, eller en Mand, der er arbejdsfordelt, vilde blive antaget til det Arbejde, som de paagældende søger Arbejdskraft til. Det kan jeg inden for mit eget Omraade tale en Smule med om. Der bliver, for at tage et Fag som Kontorfaget eller Butiksfaget, meget ofte klaget over, at der ikke er tilstrækkeligt med Arbejdskraft. Men søger man saa at faa Mennesker, der er oppe i hvad vi kalder den modne Alder, men som Arbejdsgiverne normalt kalder gamle Mennesker, beskæftiget — og de er i de fleste Tilfælde dygtige Mennesker, som baade kan og vil arbejde —, saa faar man et beklagende Skuldertræk: det skal være unge Mennesker.

Vi maa heller ikke glemme, at i mange Tilfælde er Mangelen paa Arbejdskraft begrundet i, at man ønsker Mennesker, der har en ganske bestemt Rutine eller Færdighed. En Mand, der skal bruge en Stenograf, vil jo ikke have en, der er bogholderiuddannet, og der er mange andre Felter, ogsaa inden for Haandværket, hvor man vil have en anden Slags Arbejdskraft end der, der gaar ledig. Og saa let er det nu ikke at tilpasse alle Menneskers Uddannelse, at man lige akkurat kan faa dem, der skal være til

Raadighed paa de vidt forskellige Omraader, hvor man ønsker Arbejdskraft.

Derfor tror jeg ikke, vi skal lægge mere i Klagerne, end det er berettiget at lægge i dem, og i hvert Fald er de Hjertesuk, der er udstødt ved en eller anden Lejlighed, ikke Bevis paa, at det, at man inden for det paagældende Omraade ikke har haft Arbejdsfordeling, er det samme som, at der har været Mangel paa Arbejdskraft inden for den paagældende Virksomhed. Om der har været Misbrug i den Forstand, at man i visse Tilfælde kunde have faaet Arbejdskraft, hvis man ikke havde haft Arbejdsfordeling, tør jeg ikke sige, men jeg maa dog saa her understrege, at det kan jo ikke spille nogen Rolle for Afgørelsen af, om man skal forlænge Loven eller ej.

Der staar ingen Steder i Loven, at der skal være Arbejdsfordeling, hver Gang en Gruppe af Arbejdere ønsker det; tværtimod, Arbejdere og Arbejdsgivere skal være enige om det. Og naar nu Arbejdsgiverne er saa ængstelige for Lovens Konsekvenser, maa jeg gøre opmærksom paa, at de har den Udvej at sige nej. Det plejer ikke at være saaledes, at de danske Arbejdsgivere er saadan en forhutlet Type af Mennesker, at de ikke tør sige nej til deres Arbejdere. (Afbrydelse af *Boeck-Hansen*). End ikke det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen hører med til denne Gruppe. De, der har været til Forhandling i Dansk Arbejdsgiverforening i de sidste Uger, har i hvert Fald konstateret, at de danske Arbejdsgivere ikke er bange for at sige nej og heller ikke for at tage de yderste Konsekvenser af at sige nej. Jeg vil ogsaa gøre opmærksom paa, at naar der er Tale om Brud paa Overenskomster eller andet, plejer Dansk Arbejdsgiverforening ikke at være ængstelig for at anvende de Midler, som er nødvendige for at skabe Respekt. Jeg synes i hvert Fald, at Dansk Arbejdsgiverforening eller de Grupper, den repræsenterer, daarligt kan være tjent med at gøre sig selv til saadan nogle Pjok, at de ikke kan sige nej til saadanne Krav, som de paastaar skulde være urimelige.

Men i øvrigt er det ikke engang tilstrækkeligt, at Arbejderne og Arbejdsgiverne er enige om en Arbejdsfordelingsordning, den skal ogsaa godkendes af Nævnet. Det vil altsaa sige, at der er Kontrol paa flere Omraader. Det har vist sig i den senere Tid, at paa Felter, hvor der efterhaanden var kommet saa meget Arbejde, at man ikke skønnede, det var forsvarligt at opretholde en Arbejdsfordelingsordning mere, har Arbejdsfordelingsnævnet uden videre meddelt